

Копая коло саду, і мені
Під рискалем хрустить його коріння
Про первісного ратая, що пні
Тут корчував уламками каміння.

Він падав з ніг, він з пнями сам на сам
Ставав на прю і бився до нестями, —
Як велетенські спрути, коло ям
Круг нього пні лежали мертвяками.

О, скільки сил до першої сівби
Поклав мій прашур, прагнучи достатку, —
Як одержимий, бився він, аби
Спалити пні і викохати грядку.

І в землю сам він коренем своїм
Навічно вріс. Ніколи вже як ратай
Не міг, немов за стадом кочовим,
Світ за очі за щастям мандрувати.

Він падав з ніг, він з лісом сам на сам
Ставав на прю і бився до нестями, —
Як велетенські спрути, коло ям
Круг нього пні лежали мертвяками.

І, може, тому, падаючи з ніг,
Він раз у раз підводився, як витязь,
Аби весь рід за ґрунт його тут міг,
Немов за корінь, серцем зачепитись.

І ця земля — це кров на рискалі,
Яку він заповів мені, нащадку, —

Я так приріс любов'ю до землі,
Як пращур мій, викохуючи грядку.

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.